

**PROJEV NA PROTIVÁLEČNÝ KONGRES
ANARCHISTŮ V PRAZE**

PROCHÁZKA ZA SVOBODOU PŘES HŘBITOV

napsal: Ilya Kharkow

ilya.kharkow@gmail.com

Jsem v tramvaji. Vidím chláпка, který si kupuje jízdenku, ale najednou ho chytí revizor. Revizor ho požádá, aby ukázal jízdenku, ale ta je stále v automatu. Revizor ho pak udeří do obličeje a požaduje pokutu. Na další zastávce ho vytáhne z tramvaje a 4 revizoři ho začnou mlátit. Reagovali byste na to?

Většina lidí by zasáhla jen v případě, že je to opravdu vážné. Co je ale natolik vážné, aby většina lidí zareagovala? Je to, když je někdo nespravedlivě a příliš tvrdě potrestán za to, co udělal. V tomto případě je trest nespravedlivý a příliš tvrdý. Když mluvíme o nucené mobilizaci a vězení za odmítnutí nástupu do armády, měli bychom to vnímat stejně jako ošklivé bití celé společnosti, ale často to tak není.

Většina lidí nepovažuje nucenou mobilizaci za zločin, protože vláda mění pojmy. Když vojáci zmlátí člověka, který nechce vstoupit do armády, vláda prostřednictvím oficiálních médií lidem řekne, že vojáci jen plní rozkazy a ten člověk je vinen tím, že nechce plnit svou povinnost - bránit zemi. Vláda nám říká, že věci nejsou tak jednoduché, a proto dobří občané sledují rvačku mezi čtyřmi vojáky a chlapem. Považují ji za vymáhání práva, a ne za zločin. Proto si lidé prostě dál jdou svou vlastní cestou.

Během války vám vláda neřekne, že je špatné nutit někoho riskovat život proti jeho vůli.

Vláda vám neřekne, že být vojákem je povolání, nikoli trest. Bohužel na Ukrajině je dnes to, že dostanete povolávací rozkaz, trestem.

Vláda vám neřekne o nečekané moci, kterou armáda a ti, kdo mobilizaci nepodléhají, získávají nad těmi, kdo jí potenciálně podléhají. To vytváří prostor pro manipulaci. Na tom se staví byznys.

Vláda vám samozřejmě neřekne, že mobilizace by měla být pouze dobrovolná a armáda by měla být pouze smluvní.

Vláda vám to neřekne, protože vás potřebuje levně a ve velkém počtu.

Jeden britský politik kdysi řekl, že válka není zabíjení, ale sebevražda. Já bych dodal, že je to vynucená sebevražda. Jiný francouzský politik řekl, že válka je příliš důležitá na to, aby byla přenechána armádě. Dělal si legraci? Já si to nemyslím.

Ale oni jsou politici a já jsem jen obyčejný člověk. Jako obyčejný člověk chci říct: Státe, už mě nebaví být flexibilní. Vaše touha vidět ve mně flexibilitu ta mě ničí,

místo aby nám oběma prospěla. Ještě včera jste ze mě chtěli mít podnikatele, dělníka v továrně nebo úředníka, který vám bude nosit daně, a teď ze mě chcete udělat střelce a strážce vašich území. Koho ze mě chcete mít zítra? Jsem unavený, státe. Vaše neodbytnost mě nutí nejen zapomenout na vaši ochranu, ale také se před vámi začít chránit.

Státe, proč si myslíte, že mám jen dvě funkce: zabíjet a pracovat? A proč jste si tak jistý, že bych mezi nimi měl snadno přepínat?

Společnosti, pokud víte, že z Ukrajiny lze vyvézt chlapy za peníze, navzdory zákazu překračování hranic, tak proč dáváte peníze na zbraně, které přinášejí smrt, ale ne na záchranu chlapů?

Nesvědčí snad samotný fakt války o tom, že velké množství lidí mezi námi nemá rádo život, trpí jím, a právě odtud berou energii potřebnou k udržování válečného ohně?

Takže válka možná nekončí mírovým jednáním? Možná válka pokračuje, dokud se mezi námi nenajde alespoň jeden člověk, který je nespokojený se životem? A kolik jich bude později, až se přestane střílet?

Rád se procházím po hřbitovech. Většina lidí si ráda čte zprávy a mou lásku ke hřbitovům nechápe. Zajímavé je, že to, co většinu lidí děsí na hřbitově, mě děsí ve zprávách. V podstatě nás oba odpuzuje stejný jev, jen ho nacházíme na jiných místech.

Moje láska ke hřbitovům ve mně vyvolala touhu mít kontrolu nad vlastní smrtí. Můj smutek převažuje nad rozmary státu. Ukrajínští úředníci si možná myslí něco jiného, ale nebe je naštěstí výš než státní hranice.

Nedávno na Ukrajině plánovali mobilizovat 500 tisíc chlapů. Pokud bude válka pokračovat stejným tempem, brzy nebude mít pro tyto chlapy kdo přijít na hřbitov. Možná bychom měli vzpomínat na své mrtvé, abychom si více vážili svého života? S touto myšlenkou jsem dnes přijel na hřbitov tramvají, ale byl jsem svědkem strašlivého bití.

Když mě před pasivním davem zbil voják v uniformě ukrajinské armády za to, že jsem odmítl převzít povolávací rozkaz, dala mi ukrajinská armáda jasně najevo, že mě nejen neochrání, ale že pro mě představuje bezprostřední nebezpečí.

Je podezřelé, že když se člověk dobrovolně přihlásí do války, nemůže ji dobrovolně opustit. Pokus o to má za následek uvěznění. Už jen to ve mně vyvolává dojem, že stát a jednotlivci nepřispívají k boji stejnou měrou. Proto je dnes důležité nejen vystupovat proti nucené mobilizaci, ale také pomáhat demobilizovat ty, kteří o to stojí.

Způsob, jakým jsem byl v prvních dnech války na Ukrajině bit armádou, jsem popsal v románu MINOVÍ CHLAPCI. Baví mě, když jsou lidé mou knihou pobouřeni, protože prostě popisuje můj obyčejný život, což znamená, že jsou pobouřeni mým životem jako takovým. Baví mě, když lidé říkají, že se mýlím, když bojuji proti nucené mobilizaci, protože v podstatě říkají, že by bylo lepší, kdybych byl mrtvý.

Viděl jsem mnoho kluků na Ukrajině, kteří byli násilím odvedeni na vojenskou správu. Byl jsem jedním z nich. Ženy a starší lidé jsou 2 kategorie lidí, kteří mohli zasáhnout relativně bez následků, ale obvykle se rozhodli nezasáhnout. Příběh chlapa, kterého zmlátili kvůli jízdě na tramvaj, nějak pobuřuje mnohem víc lidí než bezprávní pracovníků vojenské odvodní kanceláře. V obou situacích trpí chlapi bezdůvodně, přičemž jediný rozdíl je v tom, že v jednom případě byl zmlácen chlap a v druhém přijdou o život tisíce chlapů. Tak proč se tak pohoršujete nad tou ztracenou pokutou?

Když revizoři mlátili toho chlápka na zastávce, proletěl kolem autobusu obrovský havran s dvacetidolarovou bankovkou v zobáku. Nikdo mu nevěnoval pozornost. Píšu to s jediným cílem: abyste věnovali pozornost tomu, co se děje.

**Pro více informací o autorovi
se podívejte na web ikharkow.com**